

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní Mgr. Kateřinou Peroutkovou v právní věci

žalobkyně: J. (Y.) C. P., narozená dne X
t.č. v X
X

proti
žalovanému: Policie České republiky, Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy,
sídlem Kaplanova 2055/4, 148 00 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 12. 2025, č. j. KRPA-388698-12/ČJ-2025-000022-ZZC

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

- 1. Žalobkyně se žalobou podanou prostřednictvím policie Městskému soudu v Praze dne 9. 1. 2026 domáhala zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí Policie České republiky, Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy (dále jen „žalovaný“), jímž bylo podle ust. § 124 odst. 1 písm. c) a § 124 odst. 1 písm. e) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), rozhodnuto o zajištění žalobkyně, přičemž doba zajištění byla stanovena na 90 dnů ode dne omezení osobní svobody.

II. Obsah žaloby

2. Žalobkyně upozornila, že již v roce 2021 byla zajištěna, byla propuštěna po 180 dnech, Nejvyšší správní soud (dále též „NSS“) v rozsudku ze dne 18. 8. 2022 č.j. 1 Azs 218/2021-71 rozhodl o tom, že zajištění bylo nezákonné.
3. V napadeném rozhodnutí není reflektována otázka zranitelnosti žalobkyně, při rozhodování o zajištění je nutné posoudit, zda se nejedná o zranitelnou osobu, a to na základě informací, které má žalovaný k dispozici, k tomu viz shora uvedený rozsudek NSS ze dne 18. 8. 2022 č.j. 1 Azs 218/2021-71, který se týkal žalobkyně. Žalovanému je známo, že žalobkyně trpí infekcí HIV a je transgender osobou, snaží se projít procesem změny pohlaví, prodělala operaci prsou a pozadí, žalovaný se však touto otázkou vůbec nezabýval, nezkoumal, zda je zajištění přiměřené, zda je pro ní dané zařízení vhodné a zda tam bude mít zajištěnou lékařskou péči, zda je pro ni toto zařízení bezpečné, ani nezkoumal, zda by nebylo možné uložit alternativu zajištění. To činí napadené rozhodnutí nezákonné a nepřezkoumatelné.
4. Jelikož se v případě žalobkyně může jednat o zranitelnou osobu, měla být umístěna do Pobytového střediska Správy uprchlických zařízení Ministerstva vnitra ve smyslu § 123b odst. 1 písm. d), kde by byla k dispozici správnímu orgánu pro další úkony v řízení.
5. Žalovaný nedostatečně posoudil realizovatelnost vyhoštění, a tedy splnění účelu zajištění. Žalovanému musí být známo, že předchozí vyhoštění nebylo realizováno proto, že žalobkyni nevystavila k. strana náhradní cestovní doklad, odmítla spolupracovat. Žalobkyně není schopna si sama cestovní doklad opatřit. Její vyhoštění je tak de facto neuskutečnitelné. Po propuštění z vězení (dne 7. 12. 2025) jí byla stanovena velmi krátká lhůta k vycestování pouze do 12. 12. 2025, s ohledem na okolnosti je zřejmé, že si za tak krátkou dobu nemohla cestovní doklad opatřit, nelze tak souhlasit s tím, že měla dost času k vyřešení své pobytové situace. Poukázala na rozsudek městského soudu č.j. 16 A 71/2020-17 ze dne 7. 12. 2020, dle kterého předchozí marná snaha obstarat cestovní doklad je překážkou ve vyhoštění, a tedy i zajištění cizince, tento rozsudek lze vztáhnout i na případ žalobkyně. Také je zajištěna za účelem správního vyhoštění a v minulosti se žalovaný neúspěšně pokoušel obstarat jí náhradní cestovní doklad. Bylo namístě, aby žalovaný minimálně posoudil, zda lze v současnosti žalobkyni náhradní cestovní doklad obstarat a jestli je možné vyhoštění realizovat. Žalovaný měl žalobkyni nejprve cestovní doklad obstarat a teprve poté rozhodnout o jejím zajištění. Žalobkyni se jeví, že žalovaný tento postup plánoval již dne 5. 11. 2025, kdy byla stanovena doba k vycestování, žalovaný již mohl zjišťovat, zda je možné vystavit cestovní doklad.
6. Namítala, že nebyly zohledněny překážky ve vycestování, které žalobkyně zmínila v průběhu řízení. Konkrétně uváděla, že se obává pronásledování LGBT osob na K., to mělo být žalovanému známo z předchozího řízení, tím se však v napadeném rozhodnutí nezabýval. Nezabýval se ani tím, zda jí bude na K. dostupná dostatečná lékařská péče, a to s ohledem na to, že je HIV pozitivní a transgender osoba. Závěr žalovaného, že nejsou

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

dány překážky ve vycestování, je tak v rozporu se správním spisem. I tento nedostatek již Nejvyšší správní soud žalovanému vytkl.

7. Navrhla, aby bylo napadené rozhodnutí zrušeno.

III. Vyjádření žalovaného

8. Žalovaný poukázal na to, že žalobkyni bylo vydáno opatření na území I., na základě kterého je evidována v schengenském informačním systému smluvních států SIS II, vyhlášené dne 21. 6. 2018 do 24. 5. 2029, jde o osobu, které byl zakázán vstup do schengenského systému, je nežádoucí nebo představuje bezpečnostní riziko. S žalobkyní bylo rovněž vedeno trestní řízení, kdy Obvodní soud pro Prahu 8 vydal dne 7. 6. 2024 rozsudek pod sp. zn. 1 T 54/2025-438, který téhož dne nabyl právní moci, žalobkyně byla uznána vinnou ze spáchání zločinu znásilnění, přečinu vydírání, přečinu maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání a přečinu šíření lidské nakažlivé nemoci, byla odsouzena k úhrnnému nepodmíněnému trestu odnětí svobody o délce dvou let, který vykonala od 7. 12. 2023 do 7. 12. 2025, rovněž byla odsouzena k trestu vyhoštění na dobu neurčitou. Po propuštění z výkonu trestu byla žalobkyni stanovena lhůta k vycestování do 12. 12. 2025.
9. Rozhodnutím ze dne 17. 6. 2021 č.j. KRPA-154479-21/ČJ-2021-000022-ZSV bylo žalobkyni podle ust. § 119 odst. 1, písm. b) bod 3, 4 zákona o pobytu cizinců uloženo správní vyhoštění s dobou, po kterou nelze žalobkyni umožnit vstup na území členských států Evropské unie, v trvání dvou let. Rozhodnutí nabylo právní moci dne 14. 11. 2022 a bylo vykonatelné dne 25. 11. 2022. Toto však nerespektovala a z území členských států nevycestovala, je nadále vedena v ENO i v SIS II, žádající stát Česká republika, ode dne 25. 11. 2022 do 19. 6. 2029 pod č.j. 1 T 54/2025-438.
10. Z použitých ustanovení § 124 odst. 1 písm. c) a e) zákona o pobytu cizinců je zřejmé, že musí být splněna též podmínka, že nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování. Žalovaný se neodchýlil od limitu diskrečního potenciálu a jasně a srozumitelně svůj závěr odůvodnil. Žalovaný shledal, že zvláštní opatření za účelem vycestování by bylo zjevně neúčinné a nepostačovalo by pro naplnění cíle řízení. Žalovaný na stranách 6 – 9 napadeného rozhodnutí popsal, proč nepřistoupil k uložení zvláštních opatření za účelem vycestování. Volba těchto mírnějších opatření je vázána na předpoklad, že cizinec bude se státními orgány spolupracovat při jeho realizaci a neexistuje předpoklad, že se bude vyhýbat výkonu správního vyhoštění. Žalovaný na základě dosavadního chování žalobkyně přistoupil přímo k jejímu zajištění, aniž by použil zvláštních opatření.
11. Žalobkyně je umístěna v ZZC X, které je určeno pro pobyt zranitelných osob, žalobkyni je tam zajištěna běžná zdravotní péče, a to i s ohledem na onemocnění HIV. Žalobkyně je pod stálým dozorem a na základě případného doporučení ošetřujícího lékaře jí bude zajištěna potřebná péče v kterémkoli specializovaném zdravotnickém zařízení. ZZC X, které provozuje Správa uprchlických zařízení Ministerstva vnitra, má zákonem stanovený nutný rozsah služeb poskytovaných zde umístěným zajištěným osobám (viz § 134 zákona o pobytu cizinců). Uvedené zařízení je jako jediné vybavené pro pobyt zranitelných osob. Dle žalovaného deklarovaný zdravotní stav žalobkyně nebrání jejímu zajištění, neboť při podání vysvětlení uvedla, že žádného lékaře nenavštěvuje a kromě HIV infekce je zcela zdravá.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

12. Ředitelství služby cizinecké policie je příslušné k realizaci správního vyhoštění, zajišťuje všechny potřebné doklady včetně náhradního cestovního dokladu, dále obstarává letenku nebo vyjednává průvoz přes jiné členské státy Evropské unie, kdy je nutné zajistit eskortu, komunikuje s domovským státem o vzetí zpět cizince, v případě vydání náhradního cestovního dokladu je tedy reálný předpoklad realizace správního vyhoštění. Z běžné praxe je žalovanému známo, že je dán reálný předpoklad realizace vyhoštění ve stanovené době zajištění, neboť neexistuje překážka trvalejší povahy, která by jí bránila z území členských států vyhostit. Žalobkyně neuvedla žádné okolnosti svědčící o tom, že by jí ve státě původu hrozilo skutečné nebezpečí, nejsou tedy dány důvody znemožňující vycestování ve smyslu § 179 zákona o pobytu cizinců. Dle dostupných podkladů je lékařská péče na K. na standardní úrovni, a to včetně péče v souvislosti s onemocněním HIV.
13. Byly splněny všechny podmínky pro zajištění, žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl.

IV. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

14. Městský soud v Praze o věci samé rozhodl ve lhůtě dle § 172 odst. 5 zákona o pobytu cizinců, a to bez jednání dle téhož ustanovení, jelikož účastníci řízení projednání věci při ústním jednání nepožadovali a soud nepovažuje nařízení ústního jednání za nezbytné.
15. Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu žalobkyní uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“)), a vycházel při tom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.). V souladu s požadavky rozsudku Soudního dvora ze dne 8. 11. 2022, *Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid*, C-704/20 a C-39/21, soud z úřední povinnosti přezkoumal i podmínky zákonnosti zajištění žalobkyní nenamítané. Po provedeném řízení dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.
16. Podle § 124 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců *policie je oprávněna zajistit cizince staršího 15 let, jemuž bylo doručeno oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění anebo o jehož správním vyhoštění nebo trestu vyhoštění již bylo pravomocně rozhodnuto nebo mu byl uložen jiným členským státem Evropské unie, Islandskou republikou, Lichtenštejnským knížectvím, Norským královstvím nebo Švýcarskou konfederací zákaz vstupu platný pro území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace a nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, pokud cizinec nevycestoval v době stanovené v rozhodnutí o správním vyhoštění nebo nevycestoval z území na základě výzvy soudu k vycestování podle trestního řádu.*
17. Podle § 124 odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců *policie je oprávněna zajistit cizince staršího 15 let, jemuž bylo doručeno oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění anebo o jehož správním vyhoštění nebo trestu vyhoštění již bylo pravomocně rozhodnuto nebo mu byl uložen jiným členským státem Evropské unie, Islandskou republikou, Lichtenštejnským knížectvím, Norským královstvím nebo Švýcarskou konfederací zákaz vstupu platný pro území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace a nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, pokud je cizinec evidován v informačním systému smluvních států.*

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

18. Podle § 125 odst. 1 zákona o pobytu cizinců *doba zajištění nesmí překročit 180 dnů a počítá se od okamžiku omezení osobní svobody. V případě cizince mladšího 18 let nebo rodiny s nezletilými dětmi nesmí doba zajištění překročit 90 dnů.*
19. V daném případě bylo naplněno hned několik důvodů pro zajištění žalobkyně dle zákona o pobytu cizinců. Jak žalovaný uvedl v napadeném rozhodnutí, žalobkyni bylo vydáno opatření na území I., na základě kterého je evidována v schengenském informačním systému smluvních států SIS II, vyhlášené dne 21. 6. 2018 do 24. 5. 2029, jde o osobu, které byl zakázán vstup do schengenského systému, je nežádoucí nebo představuje bezpečnostní riziko, toto opatření nerespektovala a nevycestovala. S žalobkyní bylo rovněž vedeno trestní řízení, kdy Obvodní soud pro Prahu 8 vydal dne 7. 6. 2024 rozsudek pod sp. zn. 1 T 54/2025-438, který téhož dne nabyl právní moci, žalobkyně byla uznána vinnou ze spáchání zločinu znásilnění, přečinu vydírání, přečinu maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání a přečinu šíření lidské nakažlivé nemoci, byla odsouzena k úhrnnému nepodmíněnému trestu odnětí svobody o délce dvou let, který vykonala od 7. 12. 2023 do 7. 12. 2025, rovněž byla odsouzena k trestu vyhoštění na dobu neurčitou. Dne 5. 11. 2025 byla žalobkyni stanovena lhůta k vycestování do 12. 12. 2025, avšak nevycestovala. Kontrolou v evidencích bylo zjištěno, že žalobkyně je vedena v evidenci nežádoucích osob z důvodu porušování/obcházení národních či evropských předpisů o vstupu a pobytu, což je vedeno pod č.j. č.j. KRPA-154479-21/ČJ-2021-000022-ZSV (jde o rozhodnutí ze dne 17. 6. 2021 č.j. KRPA-154479-21/ČJ-2021-000022-ZSV, kterým bylo žalobkyni podle ust. § 119 odst. 1, písm. b) bod 3, 4 zákona uloženo správní vyhoštění s dobou, po kterou nelze žalobkyni umožnit vstup na území členských států Evropské unie, v trvání dvou let); toto rozhodnutí nabylo právní moci dne 14. 11. 2022 a bylo vykonatelné dne 25. 11. 2022. Toto však nerespektovala a z území členských států EU opětně neoprávněně, je nadále vedena v ENO i v SIS II, žádající stát Česká republika, ode dne 25. 11. 2022 do 19. 6. 2029 pod č.j. 1 T 54/2025-438. Jde o osobu, které je zakázán vstup do schengenského prostoru, je nežádoucí nebo představuje bezpečnostní riziko.
20. Ze správního spisu plyne, že shora uvedené důvody pro zajištění žalobkyně byly bezpochyby naplněny (nerespektovala ani opatření uložené I. již v roce 2018, ani uložené správní vyhoštění v České republice v roce 2021, ani výzvu k vycestování na základě trestu vyhoštění z ČR na dobu neurčitou, je vedena v informačním systému členských států), žalobkyně jejich naplnění v řízení ani v žalobě nerozporovala.
21. Žalobkyně namítala nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, neboť se žalovaný nezabýval její případnou zranitelností.
22. Soud si je vědom judikatury týkající se zranitelných osob, zejména rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 8. 2022, č. j. 1 Azs 218/2021 – 71, ve kterém NSS shledal, že při rozhodování o zajištění musí správní orgán na základě informací, které má v době rozhodování k dispozici, posoudit, zda se nejedná o zranitelnou osobu, pokud se správní orgán během řízení dozví, že jedná s osobou, která trpí vážnou nemocí, měl by danou informaci vnímat jako „výstražnou červenou kontrolku“ s nápisem: potenciálně zranitelná osoba; zranitelnost osoby sama o sobě nevylučuje možnost jejího zajištění za účelem správního vyhoštění, představuje ale významnou skutečnost, která má vliv na posouzení, zda existuje vhodnější alternativa k zajištění. Správní orgán se musí otázkou zranitelnosti zajišťované osoby zabývat z úřední povinnosti, a to zejména tehdy, pokud má k dispozici relevantní informace.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

23. V daném případě žalovanému bylo známo z předchozích řízení, že žalobkyně trpí diagnózou HIV a je transgender osobou, u které byl zahájen proces změny pohlaví. Při podání vysvětlení se žalovaný žalobkyně na její zdravotní stav dotazoval, přičemž žalobkyně uvedla, že sice trpí onemocněním HIV, avšak žádného lékaře nenavštěvuje a kromě této infekce je zcela zdravá, na konkrétní zdravotní problémy si nestěžovala. Je též třeba poukázat na to, že žalobkyně byla v době od 7. 12. 2023 do 7. 12. 2025 ve výkonu trestu odnětí svobody ve věznici Klášterec nad Ohří, kdy evidentně její zdravotní stav tomu nebránil, a ze správního spisu neplyne, že by v této souvislosti měl být pro ni pobyt ve věznici problematický (uvedla, že ve vězení jí byly poskytovány léky na HIV infekci).
24. Je nutné připustit, že žalovaný se přímo v napadeném rozhodnutí zranitelností žalobkyně nezabýval, v čemž lze spatřovat jeho pochybení. Nicméně, soud neshledal, že by toto pochybení mělo vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí, a to z následujících důvodů.
25. Soud konstatuje, že žalobkyně je osobou, která systematicky a dlouhodobě nerespektuje své povinnosti na úseku pobytu cizinců, již v roce 2018 jí bylo vydáno opatření v I., dle kterého měla schengenský prostor opustit, to však neučinila a svévolně se pohybovala po členských státech EU i bez cestovního dokladu, nerespektovala ani rozhodnutí o správním vyhoštění uložené jí v České republice, neplnila ani své další povinnosti na úseku pobytu cizinců. Dopustila se velmi závažného trestněprávního jednání, kdy poškozenými byly dvě osoby, za to jí byl uložen hned nepodmíněný trest odnětí svobody a trest vyhoštění na dobu neurčitou. Z toho plyne velmi silný veřejný zájem na tom, aby se žalobkyně již na území České republiky ani členských států EU nezdržovala a opustila toto území, je zde nežádoucí osobou a s ohledem na trest vyhoštění na dobu neurčitou ani není předpoklad, že by se v budoucna mohla do ČR navrátit. Je tedy dán i velmi silný veřejný zájem na jejím zajištění, což je prostředek k tomu, aby mohlo být realizováno její vycestování, neboť dobrovolné splnění této povinnosti nelze s ohledem na dané okolnosti předpokládat.
26. Povinnost správního orgánu zabývat se případnou zranitelností zajišťovaných osob slouží k jejich ochraně a k tomu, aby byly náležitě reflektovány jejich potřeby a zvláštní požadavky jako zranitelných osob a aby v tomto směru nedocházelo k porušování jejich základních lidských práv. Soud dospěl k závěru, že žalovaný tyto požadavky respektoval a fakticky s žalobkyní nakládal jako se zranitelnou osobou, a tedy v materiálním smyslu její práva jako zranitelné osoby neporušil. Žalovaný se jednak žalobkyně dotazoval na okolnosti týkající se její zranitelnosti, v návaznosti na její sdělení v přípisu týkajícím se umístění žalobkyně v konkrétním zařízení uvedl, že trpí onemocněním HIV a jde o transgender osobu (muže, který se cítí být ženou). Žalobkyně byla umístěna do Zařízení pro zajištění cizinců X, které je vybaveno pro pobyt zranitelných osob, což je soudu známo i z úřední činnosti. Jak též uvedl žalovaný ve svém vyjádření, žalobkyně má v zařízení zajištěnou běžnou zdravotní péči i s ohledem na onemocnění virem HIV, případně jí lze zajistit i specializovanou lékařskou péči. Soud též poukazuje na § 134 odst. 2 a 4 zákona o pobytu cizinců, dle kterého provozovatel zařízení zajistí lékařskou prohlídku zajištěného cizince, další nezbytná diagnostická a laboratorní vyšetření, případně může zajistit i psychologické služby. V zařízení pro zajištění cizinců je dostupný odborný zdravotnický personál, který žalobkyni může případně poskytnout pomoc s jejími zdravotními obtížemi či v případě mimořádné události. Dané zařízení je

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

vybavené i pro pobyt rodin s dětmi a není důvodné, aby tam byla žalobkyně s ohledem na svou identitu ohrožena. Žalobkyně ostatně nenamítala, že by jí lékařská péče v zařízení nebyla poskytována, ani si nestěžovala, že by její zranitelnost nebyla v průběhu zajištění respektována, ani neuváděla, že by se v průběhu zajištění potýkala s jinými problémy. Namítala výlučně to, že její zranitelnost nebyla výslovně posouzena v napadeném rozhodnutí. Jak soud již konstatoval, napadené rozhodnutí v tomto směru mělo být explicitní, nicméně s ohledem na to, že zranitelnost žalobkyně materiálně byla a je v průběhu jejího zajištění respektována, neshledal soud důvod k tomu, aby napadené rozhodnutí zrušil.

27. K námitce ohledně neuložení zvláštních opatření za účelem vycestování uvádí soud následující.
28. Podle § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců jsou zvláštními opatřeními za účelem vycestování cizince z území: a) povinnost cizince oznámit policii adresu místa pobytu, zdržovat se tam, každou jeho změnu oznámit následující pracovní den policii a ve stanovené době se na adrese místa pobytu zdržovat za účelem provedení pobytové kontroly, b) složení peněžních prostředků ve volně směnitelné měně ve výši předpokládaných nákladů spojených se správním vyhoštěním (dále jen „finanční záruka“) cizincem, kterému je zvláštní opatření za účelem vycestování uloženo; peněžní prostředky za cizince může složit státní občan České republiky nebo cizinec s povoleným dlouhodobým nebo trvalým pobytem na území, c) povinnost cizince osobně se hlásit policii v době policií stanovené, d) povinnost cizince zdržovat se v místě určeném policií a ve stanovené době být v tomto místě přítomen za účelem provedení pobytové kontroly.
29. Zvláštní opatření za účelem vycestování představují alternativní řešení s cílem minimalizace omezování osobní svobody v případě zajištění cizinců (srov. rozsudek NSS ze dne 7. 12. 2011, č. j. 1 As 132/2011 - 51). Užití těchto mírnějších opatření předpokládá, že cizinec bude se státními orgány spolupracovat při jejich realizaci, bude schopen plnit povinnosti z toho plynoucí a že neexistuje důvodná obava, že by byl uložením zvláštního opatření ohrožen výkon rozhodnutí o správním vyhoštění resp. vycestování. Možnost aplikace tohoto opatření nutně závisí také na důvodu zajištění. Základním pravidlem je, že uložení zvláštního opatření nesmí ohrozit výkon správního vyhoštění resp. vycestování cizince (§ 123b odst. 4 věta druhá zákona o pobytu cizinců; čl. 15 odst. 1 a bod 16 odůvodnění návratové směrnice vychází z dostatečné účinnosti mírnějších donucovacích opatření); toto ohrožení bude typově různé v typově odlišných případech důvodů zajištění. Pokud správní orgán dospěje k závěru, že uložení zvláštního opatření nepostačuje, je povinen svůj závěr přezkoumatelným způsobem odůvodnit.
30. Podle usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 28. 2. 2017, č. j. 5 Azs 20/2016-38, bod 36, závisí možnost aplikace zvláštního opatření na typovém důvodu zajištění. Ani u důvodu zajištění podle § 124 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců není vždy vyloučena možnost použití zvláštního opatření. Přestože „v takovýchto případech bude volba zajištění pravidlem, i zde je nutno vždy zvážit osobní, majetkové a rodinné poměry cizince, charakter porušení povinností souvisejících s vyhošťovacím řízením, jeho dosavadní chování a respektování veřejnoprávních povinností stanovených ČR nebo jinými státy EU (včetně charakteru porušení těchto povinností ze strany cizince).“ K tomu srov. též rozsudek NSS ze dne 22. 8. 2022, č. j. 5 Azs 390/2020-35. Posouzení, zda správní orgán přistoupí Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

k uložení zvláštního opatření, nezahrnuje pouze subjektivní postoj cizince, zda by byl schopen a ochoten se danému opatření podrobit, ale předpokládá objektivní hodnocení celkové situace správním orgánem, na kterém leží odpovědnost rozhodnout, zda uložené opatření splní svůj účel. Vedle toho, že správní orgán musí uvedenou úvahu učinit, musí ji také promítnout do odůvodnění svého rozhodnutí (srov. rozsudky NSS ze dne 21. 3. 2012, č. j. 1 As 11/2012 – 74, ze dne 18. 10. 2012, č. j. 7 As 107/2012 – 40, nebo ze dne 7. 12. 2011, č. j. 1 As 132/2011 – 51). Jak uvedl NSS v rozsudku ze dne 12. 10. 2016, č.j. 10 Azs 102/2016-56, uložení mírnějšího opatření podle § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců je vázáno na předpoklad, že cizinec bude schopen plnit povinnosti z něj plynoucí (*subjektivní složka*), a zároveň neexistuje důvodná obava, že by uložení zvláštního opatření byl ohrožen výkon správního vyhoštění (*objektivní složka*); nesplnění jednoho nebo druhého předpokladu je samostatným důvodem pro závěr, že nepostačuje uložit zvláštní opatření za účelem vycestování.

31. K žalobním námitkám soud uvádí, že žalovaný se v rozhodnutí možností uložení zvláštních opatření za účelem vycestování podle § 123b zákona o pobytu cizinců podrobně zabýval (na stranách 6 - 9 napadeného rozhodnutí), a to včetně jednotlivých alternativ dle písm. a) – d) předmětného ust. § 123b, při jejich hodnocení vyšel z konkrétních skutečností týkajících se situace žalobkyně, které mu byly známy z její pobytové historie a které sdělila při podání vysvětlení dne 13. 12. 2025. Přitom vycházel z toho, že žalobkyně se na území ČR i Evropské unie opakovaně vědomě dopouštěla porušování právních předpisů, na území ČR a EU se zdržuje vědomě neoprávněně, což nijak neřešila, závažně narušuje veřejný pořádek, k otázkám svého pobytu je lhotejná a liknavá, nevycestovala ve stanovené lhůtě do 24. 11. 2022, ani do 12. 12. 2025 na výzvu trestního soudu, nerespektovala opatření uložené I., svévolně se pohybuje po České republice a schengenském prostoru přes aktivní záznam v SIS, neplní zákonem uložené povinnosti a tedy neskýtá záruku, že bude plnit povinnosti jí uložené správním orgánem, z opakovaného porušování právních předpisů dovodil nebezpečí, že by žalobkyně opětovně právní předpisy ČR nerespektovala, uložení zvláštních opatření by bylo zcela neúčelné. Žalovaný poukázal na to, že žalobkyně v ČR nemá žádnou adresu ani nahlášený pobyt ani bydlení trvalé povahy, uvedla, že se zdržuje na ulici, nemá zde žádný majetek, není schopna složit finanční záruku z důvodu nedostatku finančních prostředků, ani není žádná osoba, která by mohla za ní záruku složit, její předešlé jednání neskýtá žádnou záruku, že bude plnit uložené povinnosti. Nectí zákony ČR, na území schengenského prostoru se zdržuje neoprávněně, její dobrovolné vycestování nelze očekávat. Za těchto okolností žalovaný shledal, že žalobkyně neskýtá záruku, že bude plnit povinnosti jí uložené správním orgánem (tedy ani případně jí uložené zvláštní opatření za účelem vycestování). Soud se s tímto hodnocením ztotožňuje. Soud k tomu pouze doplňuje, že žalobkyně sama uvedla, že do domovského státu vycestovat nechce. Soud má za to, že posouzení možnosti uložení mírnějších opatření je dostatečně odůvodněné, žalovaný zde přihlédl k výše uvedeným individuálním aspektům případu žalobkyně. Je třeba konstatovat, že žalobkyně je osobou, která v ČR i na území států Evropské unie opakovaně porušuje právní předpisy a dopouští se závažné trestné činnosti, nemá v ČR žádné osobní ani jiné vazby.
32. Žalovaný v souladu se shora uvedenou judikaturou zhodnotil osobní, majetkové a rodinné poměry žalobkyně, charakter porušení povinností souvisejících s vyhošťovacím řízením, její dosavadní chování a respektování veřejnoprávních

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

povinností stanovených ČR nebo jinými státy EU (včetně charakteru porušení těchto povinností ze strany žalobkyně). Na základě toho nepovažoval za očekávatelné, že by žalobkyně řádně plnila povinnosti jí uložené. Soud se ztotožňuje se závěrem žalovaného, že za této situace uložení zvláštních opatření podle § 123b zákona o pobytu cizinců nepřicházelo v úvahu, nebyla splněna ani subjektivní, ani objektivní složka, byla zde dána důvodná obava, že by uložení zvláštního opatření byl ohrožen výkon vycestování žalobkyně. Z výše uvedeného je zřejmé, že v daném případě nebyly v jejich souhrnu dány okolnosti, které by svědčily pro možnost uložení mírnějších opatření, uvedené nenásvědčovalo možné snaze žalobkyně spolupracovat s orgány České republiky a neohrozit výkon správního vyhoštění resp. vycestování. Nelze souhlasit s tím, že měla po propuštění z výkonu trestu pouze krátkou dobu k vyřízení si potřebných náležitostí, neboť situace jejího neoprávněného pobytu a pobytu bez cestovního dokladu trvá již řadu let, minimálně od roku 2022. Námitka je tak nedůvodná.

33. Žalobkyně v žalobě namítala, že v jejím případě byla dána nemožnost realizace správního vyhoštění.
34. Smyslem rozhodnutí o zajištění není konečné posouzení otázky, zda má být cizinci uloženo správní vyhoštění, ale pouze vytvoření podmínek pro jeho pozdější realizaci. Správní orgán je povinen předběžně posoudit a učinit si úsudek o tom, zda vyhoštění bude alespoň potenciálně možné, jsou-li mu překážky vycestování v době rozhodování o zajištění cizince známy nebo vyšly-li najevo. V takovém případě je pak povinen tyto překážky předběžně posoudit a vyjádřit se k nim (viz rozsudek NSS ze dne 15. 4. 2009, č. j. 1 As 12/2009-61, č. 1850/2009 Sb. NSS, usnesení rozšířeného senátu č. j. 7 As 79/2010-150, či rozsudek NSS ze dne 9. 8. 2021, č. j. 10 Azs 41/2021-29). V řízení o zajištění cizince proto není nutné postavit najisto, že vyhoštění cizince bude skutečně realizováno, postačí závěr o jeho možnosti.
35. Je třeba připustit, že při předchozím zajištění žalobkyně podle zákona o pobytu cizinců (počínaje 17. 6. 2021) došlo k potížím s vystavením náhradního cestovního dokladu z důvodu nespolupráce k. strany. Nicméně, jedná se o události, ke kterým došlo před více než čtyřmi lety, v současném řízení dosud žalovaný v době vydání napadeného rozhodnutí žádné kroky k vystavení náhradního cestovního dokladu neučinil. Z pouhé skutečnosti, že před čtyřmi lety k. strana tento doklad nevystavila, nelze dovozovat, že by v současné době vyhoštění nemohlo být realizováno. Zajištění je prvním úkonem v řízení, přičemž je dostačující, pokud žalovaný v rozhodnutí uvedl, že doba vydání náhradního cestovního dokladu se pohybuje od 40 do 60 dnů. Žalovaný po vydání napadeného rozhodnutí odeslal žádost o zjištění totožnosti žalobkyně, přičemž další kroky budou teprve činěny. Nelze tak aktuálně dovodit, že by zajištění žalobkyně nemohlo být s jistotou realizováno. Rozsudek městského soudu ze dne 7. 12. 2020 č.j. 16 A 71/2000-17 se týkal jiné skutkové situace a jednalo se o výjimečný případ.
36. Žalovaný se zabýval i tím, zda nejsou dány překážky trvalejší povahy, které by zabráňovaly jejímu vyhoštění, nicméně shledal, že žalobkyně neuvedla nic, co by vypovídalo o tom, že jí v domovské zemi hrozí skutečné nebezpečí ve smyslu § 179 zákona o pobytu cizinců. Vycházel z toho, že žalobkyně je svobodná a bezdětná, na území ČR nemá nikoho z rodiny, ani zde nemá osobní vazby, ani majetek, rovněž se nijak nezapojuje do veřejného dění. V rozhodnutí o správním vyhoštění ze dne 17. 6. 2021 bylo obsáhle řešeno, že vycestování žalobkyně je možné. A zejména, při aktuálním Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

vysvětlení dne 13. 12. 2025 žalobkyně uvedla, že nemá žádnou překážku ve vycestování, na K. žijí její matka a sourozenci. Dále žalobkyně výslovně uvedla, že na K. jí nic nehrozí, ani mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání, ani trest smrti, ani jiné závažné nebezpečí, není tam ohrožena na životě, je to pro ni bezpečná země. Zmínila pouze obavu z nedostatku jídla, což však nelze považovat za důvod dle § 179 zákona o pobytu cizinců. Pouze zmínila, že na K. vycestovat nechce. V současném řízení neuváděla nic o tom, že by se obávala pronásledování LBGT osob na K. nebo nedostatku lékařské péče pro její osobu. Žalovaný se tedy těmito otázkami zabývat nemusel.

37. Soud tak shledal, že žalovaný se realizovatelností správního vyhoštění zabýval v dostatečném rozsahu. V době vydání napadeného rozhodnutí se tedy realizování správního vyhoštění jevilo jako potenciálně možné.
38. Lze shrnout, že z odůvodnění napadeného rozhodnutí, jakož i z předloženého správního spisu vyplývá, že napadené rozhodnutí bylo vydáno na základě dostatečně zjištěného skutkového stavu věci, který má oporu ve spise, a soud nezjistil žádné skutečnosti, na základě kterých by bylo nutné napadené rozhodnutí ve vztahu k rozsahu skutkových zjištění a z nich plynoucích právních závěrů hodnotit jako nezákonné. Své závěry pak žalovaný v napadeném rozhodnutí řádně a přezkoumatelně odůvodnil, žádné vnitřní rozpory soud neshledal. Soud shledal, že všechny podmínky pro rozhodnutí o zajištění vyžadované ust. § 124 odst. 1 písm. c) a § 124 odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců byly v případě žalobkyně naplněny, nebyly indikovány ani žádné aktuální překážky v realizovatelnosti vycestování žalobkyně, nebylo možné použít mírnějších opatření, přičemž použití daného institutu zajištění nebylo v případě žalobkyně nepřiměřené, stanovená délka zajištění nepřesahovala zákonné rozmezí a byla dostatečně odůvodněna.
39. S ohledem na výše uvedené závěry soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji dle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
40. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobkyně ve věci neměla úspěch, proto jí náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 13. ledna 2026

Mgr. Kateřina Peroutková v. r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.